

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **R. T.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 3. 2022, čj. PPR-14867-10/ČJ-2019-990115, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2024, čj. 17 A 46/2022-83,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2024, čj. 17 A 46/2022-83, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podáním z 15. 4. 2019 požádal žalovaného o poskytnutí informací, které žalovaný vede o jeho osobě v Schengenském informačním systému druhé generace (dále jen „SIS II“) a Evidenci nežádoucích osob (dále jen „ENO“). Tímto podáním žalobce rovněž požádal o výmaz záznamů o jeho osobě z těchto evidencí. Rozhodnutím z 26. 6. 2019 tuto žádost žalovaný zamítl. Rozsudkem z 16. 12. 2021, čj. 6 A 113/2019-36, zrušil Městský soud v Praze toto rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Žalovaný v novém řízení vydal v záhlaví uvedené rozhodnutí, jímž žádost žalobce opět zamítl. Rozsudkem z 2. 6. 2023, čj. 17 A 46/2022-54, městský soud toto rozhodnutí žalovaného zrušil a opět mu vrátil věc k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalovaný kasační stížnost. Nejvyšší správní soud o ní rozsudkem z 29. 8. 2024, čj. 8 Azs 134/2023-80 (dále „zrušující rozsudek NSS“), rozhodl tak, že napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku shledal, že rozhodnutí

žalovaného je přezkoumatelné a že žalovaný respektoval právní názor, kterým jej městský soud zavázal ve svém rozsudku čj. 6 A 113/2019-36 ve vztahu k potřebě odůvodnit rozhodnutí.

[2] Městský soud vydal v novém řízení v záhlaví uvedený rozsudek, jímž žalobu zamítl. Městský soud v úvodu zrekapituloval závěry zrušujícího rozsudku NSS. Dle něj platí, že právní závěry rozsudku městského soudu z 17. 7. 2018, čj. 14 A 59/2017-52, 3832/2019 Sb. NSS, z nichž vycházel městský soud v předchozím rozsudku čj. 17 A 46/2022-54, nelze na nyní projednávanou věc aplikovat. V tehdy posuzované věci totiž nebyly podkladem pro vedení záznamu v SIS II a ENO utajované informace. Ze zrušujícího rozsudku NSS dále vyplývá, že za náležité odůvodnění se v tomto typu rozhodnutí považuje takové odůvodnění, které dává alespoň přibližné povědomí o tom, proč je daná osoba vedena v těchto systémech. Takové odůvodnění však nesmí vyzrazovat utajované informace. Ze zrušujícího rozsudku NSS také vyplývá, že napadené rozhodnutí žalovaného tyto požadavky splňuje, je přezkoumatelné a respektuje závazný právní názor rozsudku městského soudu čj. 6 A 113/2019-36. Ze zrušujícího rozsudku NSS rovněž vyplývá, že rozsudkem z 25. 4. 2024, čj. 6 As 70/2023-38, zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost téhož žalobce ve věci, v níž se městský soud zabýval obdobnou žádostí žalobce.

[3] Městský soud konstatoval, že na základě výše uvedeného neobstojí žádný z rozhodovacích důvodů, které uvedl ve svém předchozím rozsudku čj. 17 A 46/2022-54. Jiné žalobní body než nerespektování závazného právního názoru ze strany žalovaného a nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí však již žalobce, dle městského soudu, neuvedl.

[4] Závěrem se městský soud zabýval důkazními návrhy, které žalobce vznesl při soudním jednání. Ty se týkaly evidence žalobce v SIS II německými orgány a trestního stíhání L. G., bývalého příslušníka Národní centrály proti organizovanému zločinu (dále „NCOZ“), který se zřejmě podílel na získávání utajovaných informací ohledně ruskojazyčného organizovaného zločinu. Dle městského soudu jednak platí, že ten musí vycházet ze skutkového a právního stavu, který existoval v době rozhodování žalovaného, přičemž tyto skutečnosti nastaly až po jeho vydání. Tyto námitky navíc žalobce nijak nevznesl ani jako zárodek žalobního bodu. Jde tedy o námitky uplatněné po uplynutí lhůty podle § 71 odst. 2 s. ř. s. Vedle toho je městský soud vázán zrušovacím rozsudkem NSS, přičemž v tomto ohledu nenastaly výjimečné okolnosti, pro které by se městský soud mohl od závazného právního názoru odchýlit.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost.

[6] Z rozhodnutí žalovaného nevyplývá, zda provedl test přiměřenosti. Dle judikatury by nicméně žalovaný měl protichůdné zájmy definovat, popsat a vážit proti sobě (rozsudky NSS z 25. 5. 2016, čj. 1 Azs 81/2016-33, bod 15; z 17. 4. 2020, čj. 5 Azs 94/2019-33, bod 22). Z rozhodnutí žalovaného ovšem není zjevné, jaké skutečnosti, které svědčí ve prospěch stěžovatele, vzal žalovaný v potaz. Nejde přitom o utajované informace, a proto je žalovaný mohl ve svém rozhodnutí uvést (např. předchozí pobyťová historie, bezúhonnost či

pokračování

zdravotní stav). Nestačí tedy pouhé konstatování žalovaného, že toto poměření učinil. Z rozsudku městského soudu pak nevyplývá, zda se s tímto konstatováním žalovaného spokojil či zda tento žalobní bod opomněl.

[7] Stěžovatel má rovněž za to, že městský soud neposoudil, zda je obsah utajovaných informací ověřitelný, konkrétní a přesvědčivý. Jen tak by městský soud mohl naplnit požadavky, judikatury (usnesení rozšířeného senátu NSS z 1. 3. 2016, čj. 4 As 1/2015-40, č. 3667/2018 Sb. NSS, body 29 a 32). Z judikatury dále vyplývá, že v případě, kdy je správní rozhodnutí podloženo utajovanými informacemi, musí soudy tuto nevýhodu cizince vykompenzovat a suplovat jeho obhajobu (rozsudek NSS z 22. 9. 2021, čj. 1 Azs 153/2021-78, bod 21). Stěžovatel v tomto ohledu apeluje na Nejvyšší správní soud, aby se zaměřil na otázku, proč stěžovatel nejprve nemohl, následně mohl a nyní opět nemůže vstoupit do Schengenského prostoru. Dle stěžovatele může jít o snahu žalovaného, aby namísto odůvodnění dlouhodobého uchovávání záznamů mohl žalovaný tyto záznamy pouze smazat a následně opět zanést. Vzhledem ke stěžovatelově bezúhonnosti je podezřelé, proč je v těchto systémech evidován po tak dlouhou dobu (dle kasační stížnosti byl stěžovateli poprvé odepřen vstup do Schengenského prostoru již v roce 2017).

[8] Zástupce stěžovatele dále uvedl na soudním jednání dvě relevantní podezřelé okolnosti. První z nich spočívá v tom, že na základě sdělení žalovaného z 12. 8. 2024 byl stěžovatel informován o tom, že jeho osobní údaje vložila do SIS II Spolková republika Německo s platností záznamu do 8. 3. 2027. Na žádost stěžovatele mu však německé orgány dne 28. 8. 2024 sdělily, že žádné osobní údaje stěžovatele se již v tomto systému nenachází. Druhá z nich pak spočívá v trestním stíhání pana G. Ten se v rámci NCOZ patrně podílel na zpracovávání utajovaných informací ve vztahu k ruskojazyčným státům. Pokud se pan G. podílel také na zpracovávání informací o stěžovateli, tak lze pochybovat o jejich důvěryhodnosti. Stěžovatel v tomto ohledu nesouhlasí s městským soudem, že tyto námitky jsou nepřipustné, neboť je stěžovatel nevznesl v žalobě. Vzhledem k informační asymetrii, která pro stěžovatele představuje nevýhodu, by tyto skutečnosti, které mohou svědčit ve prospěch stěžovatele, měl městský soud projednat. Dle judikatury by městský soud měl posoudit spor ze všech důležitých hledisek (z třetí právní věty rozsudku NSS z 25. 11. 2011, čj. 7 As 31/2011-101, č. 2602/2012 Sb. NSS). Pokud tedy vyvstanou pochybnosti o postupu žalovaného, o kterých se stěžovatel přirozeně dozvídá až s delší časovou prodlevou, tak tyto pochybnosti nelze takto vyloučit z přezkumu.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření připomněl, že Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnosti téhož stěžovatele, které se týkaly obdobných žádostí jako v nyní projednávané věci (výše zmiňovaný rozsudek čj. 6 As 70/2023-38 a rozsudek z 8. 11. 2024, čj. 5 As 48/2024-40). Záznam, který Spolková republika Německo vložila do SIS II, je platný do 8. 3. 2027.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se úvodem zabýval otázkou, zda žalovaný posoudil přiměřenost svého rozhodnutí. Zaměřil se tady na nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, neboť právě touto vadou by rozhodnutí bylo zatíženo, postrádalo-li by část odůvodnění. Otázkou nepřezkoumatelnosti se Nejvyšší správní soud však již zabýval ve

svém zrušujícím rozsudku a v jeho bodech 29 a 30 a shledal, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné. Stejný závěr platí i pro dílčí otázku přiměřenosti, neboť i tuto část rozhodnutí žalovaného Nejvyšší správní soud v uvedených bodech rozsudku zmiňoval. Nejvyšší správní soud již v předcházejícím kasačním řízení ověřil poznatky vyplývající ze správního spisu a shledal, že rozhodnutí žalovaného v kontextu těchto poznatků co do jeho přezkoumatelnosti ob stojí. K otázce přiměřenosti lze toliko poznamenat, že stěžovatel v žádosti z 15. 4. 2019 o poskytnutí informací, které žalovaný vede o jeho osobě v SIS II a ENO neuvedl žádné specifické okolnosti týkající se například zdravotního stavu, bezúhonnosti, pobytové historie či osobního a rodinného života, které by bylo třeba z pohledu přiměřenosti vážit a specificky odůvodňovat.

[12] Pokud jde o nyní napadený rozsudek městského soudu, tak ten byl tímto závěrem zrušujícího rozsudku NSS vázán, resp. nemohl otázku přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného dále zpochybňovat, čehož si byl městský soud také vědom (bod 19 nyní napadeného rozsudku). Nejvyšší správní soud se proto zaměřil na otázku, zda je tato část kasační argumentace přípustná. Dle § 103 odst. 3 písm. a) s. ř. s. totiž platí, že *kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu*. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení z 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS. Dle rozšířeného senátu má toto ustanovení zajistit, aby se Nejvyšší správní soud nemusel zabývat znovu věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se tímto právním názorem krajský (městský) soud řídil (bod 21 odkazovaného usnesení). „Zruší-li Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejen krajský soud, ale také Nejvyšší správní soud sám“ (bod 22 odkazovaného usnesení). Pokud jde o výjimky z tohoto ustanovení, tak ty jsou představovány situacemi, „kdy Nejvyšší správní soud vytýká nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí“ (bod 24 odkazovaného usnesení).

[13] Z výše uvedeného vyplývá, že nepřipustná je ta část kasační argumentace, která brojí proti těm závěrům městského (krajského) soudu, jimiž byl městský soud vázán předchozím zrušujícím rozsudkem ze strany Nejvyššího správního soudu. Výjimku z tohoto pravidla představuje situace, kdy by se městský soud tímto závazným právním názorem neřídil. To však není případ nyní projednávané věci a ani stěžovatel to tak nenamítá. Výše citované a shrnuté závěry přitom platí i pro situace, kdy první kasační stížnost podal žalovaný a druhou kasační stížnost podal žalobce (rozsudek NSS z 30. 1. 2025, čj. 8 Afs 44/2024-59, bod 97) či naopak (usnesení NSS z 6. 3. 2025, čj. 5 As 295/2024-27, bod 13). Kasační argumentace, kterou stěžovatel nyní zpochybňuje již vyslovený právní názor o přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, je tak nepřipustná. V tomto ohledu soud odkazuje na svůj zrušující rozsudek (bod [11] tohoto rozsudku) a pouze nad rámec nutného připomíná, že Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost stěžovatele, která se týkala jeho obdobné žádosti, také v rozsudku z 8. 11. 2024, čj. 5 As 48/2024-40, kde se v bodě 34 NSS také zabýval otázkou, nakolik detailní může být popis provedeného testu proporcionality.

[14] Stěžovatel dále namítá, že městský soud neposoudil, zda je obsah utajovaných informací ověřitelný, konkrétní a přesvědčivý s ohledem na relevantní okolnosti. V tom je

pokračování

třeba se stěžovatelem souhlasit. Městský soud se totiž v napadeném rozsudku omezil na konstatování, že v kontextu závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu neobstojí důvody, které vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného předchozím rozsudkem městského soudu. V tom mu lze přisvědčit, neboť Nejvyšší správní soud jej zavázal právním názorem, že žalovaný respektoval závazný právní názor obsažený v předchozím rozsudku (ten se týkal nezbytnosti náležitého odůvodnění rozhodnutí žalovaného) a že rozhodnutí žalovaného tedy není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

[15] Dále městský soud uvedl, že jiné žalobní body než nedodržení závazného právního názoru a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí již stěžovatel v žalobě neuvedl. V tom se ale městský soud mylí, neboť stěžovatel v žalobě namítal také věcnou nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Jednak (hned na úvod žaloby) poukazoval na svoji pobytovou historii a na to, že se nedopustil žádného jednání, které by odůvodňovalo zanesení jeho údajů do informačních systémů ENO a SIS II a požadoval, aby městský soud přezkoumal důvody pro uchovávání osobních údajů stěžovatele v bezpečnostních systémech. Také namítal, že žalovaný směšuje podmínky pro vložení a zachovávání záznamu do obou systémů, kdy poukazuje na nezbytnost individuálního posouzení důvodů. Až následně v žalobě uvádí argumentaci k náležitému odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Nadto, i kdyby stěžovatel skutečně žádné jiné žalobní body v žalobě neuplatnil, tak v tomto typu řízení, nelze ztrácet ze zřetele, že *„ve vztahu k informacím, jež nejsou účastníku řízení zpřístupněny, neplatí, že se soud zásadně musí držet pouze v mezích žalobních bodů. Ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. je proto v daném případě nepoužitelné, neboť jeho aplikací by došlo k faktickému odepření soudní ochrany“* (rozsudek NSS z 10. 12. 2024, čj. 1 As 259/2024-33, bod 17).

[16] Za této situace nelze než uzavřít, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť se městský soud nezabýval částí žalobní argumentace, respektive celkově při přezkumu napadeného rozhodnutí rezignoval na specifika této věci. Platí totiž, že účastník řízení nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li ani, co je jejich obsahem. V této specifické situaci to naopak musí být soud, který „supluje“ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými (nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. III. ÚS 22/20). Jestliže se doposud městský soud věcnou stránkou sporu nezabýval, nemůže to jako první činit Nejvyšší správní soud v tomto kasačním řízení.

[17] Nejvyšší správní soud dodává, že pokud v předchozím zrušujícím rozsudku závěrem poukázal na rozsudek čj. 6 As 70/2023-38, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval jinou žádostí o výmaz žalobce z ENO a SIS II, učinil tak nad rámec svého závazného právního názoru, a to z důvodu nejednotné předchozí rozhodovací praxe městského soudu, což také výslovně uvedl. Ve zrušujícím rozsudku se Nejvyšší správní soud s ohledem na předmět sporu, kterým byla přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, což Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku opakovaně uvedl, nemohl zabývat a nezabýval, věcnou správností rozhodnutí žalovaného. To jsou dvě samostatné právní otázky.

[18] Nejvyšší správní soud se dále zaměřil na otázku, zda obstojí důvody, kterými městský soud odůvodnil neprovedení navržených důkazů. Městský soud uvedl tři důvody: 1) nemohl přihlídnout ke skutečnostem, které nastaly až poté, co žalovaný vydal nyní napadené

rozhodnutí, 2) tvrzení, která mají být prokazována, nebyla uvedena v žalobě, 3) byl vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, a nebyly dány důvody (právní, skutkové, či judikatorní), aby se od tohoto názoru mohl městský soud odchýlit.

[19] V tomto ohledu obecně platí, že *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu* (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a že *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí* (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

[20] Důvod opřený o neuvedení odpovídajících žalobních bodů nelze akceptovat. Stěžovatel v tomto ohledu přílehavě odkazuje na rozsudek čj. 7 As 31/2011-101, na který navázal také rozsudek z 14. 12. 2023, čj. 4 Azs 283/2023-27. Podle bodu 19 rozsudku čj. 4 Azs 283/2023-27, v tomto typu přezkumu neplatí, že se soud *„zásadně drží pouze v mezích žalobních bodů. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. [pozn. NSS: z kontextu těchto rozsudků je zřejmé, že NSS míní v tomto ohledu odkázat na ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s.] je proto v daném případě nepoužitelné, neboť jeho aplikací by došlo k faktickému odepření soudní ochrany.“* Stejný závěr pak vyplývá také z rozsudku čj. 1 As 259/2024-33, který byl zmíněn již v bodě [15] tohoto rozsudku. Neobstojí proto dílčí rozhodovací důvod městského soudu, že nově tvrzené skutečnosti *„nejsou obsaženy v žalobě, a to ani ve formě zárodku žalobního bodu“*, a proto jsou tyto žalobní body nepřípustné.

[21] Neobstojí ani rozhodovací důvod odvolávající se na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu. Jeho podstatou byl pouze závěr, že žalovaný respektoval závazný právní názor obsažený v původním rozsudku (ten se týkal nezbytnosti náležitého odůvodnění rozhodnutí žalovaného) a že rozhodnutí žalovaného tedy není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Ve zrušujícím rozsudku se tak Nejvyšší správní soud s ohledem na předmět sporu, kterým byla jen přezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného nemohl zabývat a nezabýval, věcnou zákonností rozhodnutí žalovaného (viz body [14] a [17] tohoto rozsudku). Důkazní návrhy nesměřovaly k otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, a proto je nebylo možné zamítnout poukazem na závazný právní názor Nejvyššího správního soudu.

[22] Zůstává otázkou, zda by se městský soud měl zabývat také těmi skutečnostmi, které měly nastat až po vydání napadeného rozhodnutí žalovaného. Obecně skutečně platí, že soud může vycházet jen z takových skutečností, které existovaly k okamžiku rozhodnutí žalovaného. Není však významné, zda těmito skutečnostmi žalobce v řízení před správními orgány argumentoval, respektive zda je dokonce tehdy znal. Ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. totiž podle rozsudku NSS z 27. 11. 2013, čj. 4 As 141/2013-28, *„nebrání tomu, aby soud při svém rozhodování vycházel z dokumentů, které vznikly až po vydání žalobou napadeného správního rozhodnutí, pokud popisují stav, jež ke dni rozhodování správního orgánu objektivně existoval.“* To platí v jakémkoli řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu. Pokud se tedy městský soud soustředil pouze na to, že trestní stíhání jmenované osoby bylo zahájeno až po vydání rozhodnutí žalovaného, bez toho, aby se zabýval také otázkou, k jakému období se tvrzené trestní stíhání váže a čeho se konkrétně týká, není to závěr dostatečný. Není totiž bez dalšího zřejmé, zda se toto trestní stíhání náhodou nevztahuje i k evidenci stěžovatele v bezpečnostních systémech. To bez zjištění rozhodných skutečností nelze mít za jednoznačné. Z uvedených důvodů je rozsudek v této části nezákonný, neboť

pokračování

městský zamítl důkazní návrh, na základě nesprávné právní úvahy. Závěr městského soudu lze naopak akceptovat ve vztahu k nejasnostem ohledně pozdější evidence stěžovatele v SIS II ze strany německých orgánů, neboť u této skutečnosti nelze vidět žádnou souvislost s tím, že byl stěžovatel veden v ENO a SIS II v roce 2022.

IV. Závěr a náklady řízení

[23] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a nezákonný. Zrušil proto napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Městský soud se v dalším řízení bude zabývat zákonností rozhodnutí žalovaného, tedy otázkou, zda důvody pro vedení stěžovatele v ENO a SIS II byly dostačující. Znovu se také bude zabývat důkazním návrhem stěžovatele vztahujícím se k trestnímu stíhání L. G.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. městský soud v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. března 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu